

finns nedskrivna i evangeliet. Där har vi anledningen till att Herren säger, att hans ord är ande och liv. Se Joh 6:63

Det förhåller sig på samma sätt med Herrens alla underverk, som var Gudomliga och därför betecknade alla olika tillstånd hos dem med vilka Herren skulle upprätta kyrkan. Som exempel kan nämnas att de blinda som fick synen åter betydde att de som varit okunniga om sanningen kommer att få förstånd. Och de döva som återfick hörseln betecknar att de som tidigare inte alls hade hört något om Herren och Ordet skulle komma att lyssna och lyda. Och att döda uppväcktes betyder att de som annars andligt sett skulle ha gått under nu skulle göras levande, och samma sak gäller alla andra underverk. Det är detta som Herrens svar till Johannes' lärjungar innebär, när de frågade om det var han som var den som skulle komma:

”Berätta för Johannes det ni hör och ser: blinda ser och lama går, spetälska blir renade och döva hör, döda uppstår och de fattiga hör evangeliet.” Matt 11:3-5

Dessutom innehåller alla de under som nämns i Ordet sådant som har med Herren, himlen och kyrkan att göra. Det är därför som de är Gudomliga mirakler, som skiljer sig från mirakler som inte är gudomliga. Ja, detta är några saker som illustrerar vad den andliga meningen är, och att den finns överallt och i varje detalj av Ordet.

18. III. Det är den andliga meningen som gör att Ordet är gudomligt inspirerat och att varje ord är heligt

Inom kyrkan sägs det att Ordet är heligt, eftersom det är Jehovah Gud som har talat Ordet. Men eftersom Ordets helighet inte framgår enbart av bokstaven, så händer det att, när den som en gång har börjat tvivla på denna helighet och sedan läser Ordet,

då bekräftar sitt tvivel baserat på flera saker där och tänker så här: Hur kan detta vara heligt? Kan det här vara gudomligt? För att förhindra att ett sådant tänkande sprider sig till fler och fler människor och växer sig starkare och så förstör förbindelsen mellan Herren och kyrkan där Ordet finns, så har det behagat Herren att uppenbara den andliga meningen, för att vi ska förstå var i Ordet det som är heligt finns.

[2] Men låt exempel belysa saken! I Ordet handlar det än om Egypten, än om Assyrien, Edom och Moab, än om Ammons söner, Tyrus och Sidon, eller Gog. Den som inte vet att det är saker som hör till himlen och kyrkan som betecknas med deras namn, kan luras in i den villfarelsen, att Ordet handlar om många olika nationer och folk, och endast lite om himlen och kyrkan, alltså mycket om det som har med jorden att göra och lite om det himmelska. Men när någon vet vad som betecknas med dessa saker eller deras namn, går det att röra sig från villfarelse till sanning.

[3] Det är på samma sätt när man i Ordet ser att det ofta nämns trädgårdar, lundar, skogar med sina träd som oliv, vinranka, ceder, poppel och ek. Ofta nämns också lamm, får, getter, kalvar, kor, och även berg, kullar och dalar med sina källor, floder och vattendrag, och många andra liknande saker. De som ingenting vet om Ordets andliga mening kan inte tro annat än att det endast är dessa saker som menas, för de vet inte att trädgårdar, lundar, skogar betecknar vishet, förstånd och kunskapsinhämtning. De vet inte heller att oliv, vinranka, ceder, poppel och ek betecknar kyrkans goda och sanna på alla nivåer, nämligen på en himmelsk, andlig, förnuftig, naturlig samt sinnesinriktad nivå. De vet inte heller att lamm, får, getter, kalvar och kor betecknar det oskuldsfulla i människokärleken och böjelserna på den naturliga

nivån. De vet inte heller att berg, kullar, och dalar betecknar det högsta, lägre och lägsta av det som hör till kyrkan, och de vet inte heller att Egypten betecknar kunskapsinhämtning, Assyrien förnuft, Edom den naturliga nivån, Moab att det goda blir kränkt, Ammons söner att det sanna blir kränkt, inte heller att Tyrus och Sidon betecknar kunskaper om det goda och sanna, inte heller att Gog är en yttre gudsdyrkan utan en inre. Men när de känner till allt detta, då har de möjlighet att inse, att Ordet inte handlar om något annat än himmelska saker och att dessa jordiska saker bara är något som tjänar som behållare för dem.

[4] Men låt exempel ur Ordet illustrera detta! Hos David läser vi: Jehovahs röst ljuder över vattnen; Gud låter sin ära dundra; Jehovah är över de stora vattnen. Jehovahs röst bryter ner cedrarna, bryter Libanons cedrar i stycken, och får dem att hoppa som kalvar, Libanon och Sirion, som en ung enhörning. Jehovahs röst faller som en flamma av eld. Jehovahs röst kommer öknen att bäva, kommer Kadesh öken att bäva. Jehovahs röst får hindarna att föda, och blottlägger skogarna. Men i hans tempel talar allt om hans ära. Ps 29:3-9

Den som enbart tänker naturligt vet inte, att det som är Gudomligt och heligt finns i vart och ett av dessa ord, och kan därför säga till sig själv: Vad är detta, att Jehovah är över de stora vattnen. Jehovahs röst bryter ner cedrarna, får dem att hoppa som kalvar, Libanon som en ung enhörning och får hindarna att föda, och mer därtill. Han vet nämligen inte att dessa saker i den andliga meningen beskriver det Gudomligt sannas makt, eller Ordets makt.

[5] Ty i den meningen betyder Jehovahs röst, som är som åska, det Gudomligt sanna eller Ordet i sin makt, och över stora vattnen där Jehovah är betyder Ordets sanningar. Cedrarna och Libanon som bryts ner och bryts i stycken betyder falskheter på

människans förnufts nivå, och kalvarna och en ung enhörning betyder falskheter hos den naturliga och den sinnesorienterade människan. Flamma av eld betyder böjelsen för falskheter, och öken och Kadesh' öken betyder kyrkan, när det varken finns något sant eller gott. Med Jehovahs röst som får hindarna att föda förstås hedningar som är i det naturligt goda, och med skogarna som han blottlägger förstås kunskapsfakta och insikter som Ordet öppnar för dem. Slutsatsen blir då att innebörden av orden, I hans tempel talar allt om hans ära, är att i varje enskild del av Ordet finns det Gudomliga sanningar, för tempel betyder nämligen Herren och därmed först Ordet, sedan himlen och sist kyrkan. Ära betyder det Gudomligt sanna.

Allt detta gör det klart och tydlig att det inte finns något enda ord där som inte beskriver Ordets gudomliga makt som riktas mot falskheter av alla slag hos dem som är naturliga människor. Den gudomliga makten verkar dessutom för bättring bland hedningarna.

19. Utöver detta finns också en mer inre mening i Ordet, som kallas den himmelska meningen. Se # 6 här ovan. Men denna mening kan endast med svårighet utvecklas, därför att den inte i första hand faller in i intellektets tanke utan mer i viljans böjelse. Det faktum att det i Ordet finns en mer inre mening, som kallas himmelsk, beror på att det Gudomligt goda och det Gudomligt sanna utgår från Herren – det Gudomligt goda från hans Gudomliga kärlek och det Gudomligt sanna från hans Gudomliga vishet. Båda finns i Ordet, eftersom Ordet är det Gudomligt fortgående. Och eftersom båda finns med, så ger Ordet liv åt dem som läser det med vördnad. Men mer kommer att sägas om detta i det avsnitt som förklarar, att det i alla enskilda delar av Ordet finns ett äktenskap mellan Herren och kyrkan, och därför också ett äktenskap mellan det goda och det sanna.

20. IV. Denna mening har hitintills varit okänd

I verket Himmel och helvete, # 87 – 115 kan man se, att allt i naturen, stort som smått, är motsvarigheter till andliga företeelser, och på samma sätt allt i människokroppen. Men vad motsvarigheter är för något har hittills varit okänt, trots att människorna i äldsta tider kände till det mycket väl. För dem som levde då var nämligen motsvarighetsläran den högst stående vetenskapen. Denna lära var så allmänt utbredd att alla deras avhandlingar och böcker skrevs med utgångspunkt från motsvarigheter. [2] Jobs bok, som går långt tillbaka i tiden, är full av motsvarigheter. Egyptiernas hieroglyfer och även äldsta tiders fabler var just sådana skrifter. Alla kyrkor under dessa tidsepoker var sådana att de förebildade himmelska företeelser. Deras ritualer och också deras stadgar, som bestämde hur de skulle inrätta sin gudsdyrkan, bestod uteslutande av motsvarigheter. Så var det också med kyrkans alla saker under Jakobs söners tid. Brännoffren och slaktoffren med alla sina detaljer var motsvarigheter. Samma sak var det med tabernaklet och allting inuti det. Så var det också med deras högtider – det osyrade brödets högtid, lövhyddohögtiden och förstlingsfruktens högtid. Det var även så med Arons och leviternas prästadöme, samt Arons och hans söners heliga kläder, och dessutom alla stadgar och föreskrifter som rörde deras gudsdyrkan och livsföring. [3] Eftersom nu allt som hör till det Gudomliga framträder i världen genom motsvarigheter, så är Ordet skrivet uteslutande med motsvarigheter. Det var därför som Herren – som talade från Sitt Gudomliga – talade genom motsvarigheter. Det är nämligen så att det som har ett Gudomligt ursprung i naturen faller in i sådana saker som motsvarar det Gudomliga, och som på det sättet i sitt sköte bär på de Gudomliga företeelser som vi kallar himmelska och andliga.

21. Jag har blivit upplyst om att i den Fornäldsta kyrkan, som fanns före syndafloden, var människornas sinnelag så himmelskt att de talade med himlens änglar, och att det var just tack vare motsvarigheter som de kunde tala med dem. Det ledde till att deras vishet låg på en så hög nivå.

När de såg på allt som fanns på jorden, tänkte de inte enbart på ett naturligt sätt utan samtidigt på ett andligt sätt, och på så sätt tänkte de tillsammans med änglarna. Dessutom har jag blivit upplyst om att Hanok – som är omnämnd i 1 Mos 5:21-24 – med sina följeslagare muntligen samlade ihop motsvarigheter och förde kunskapen om dessa vidare till eftervärlden. Förutom att motsvarighetsläran därigenom var känd, så utvecklades den dessutom i många riken i Asien, först och främst i Kanaans land, Egypten, Assyrien, Kaldéen, Syrien, Arabien och i Tyrus, Sidon och Nineve. Detta ledde sedan till att motsvarighetsläran från kusttrakterna fördes över till Grekland, men där förändrades den till fabler, vilket vi ser i grekernas äldsta skrifter.

22. Med tiden blev det emellertid så, att de förebildande kyrkorna, som använde motsvarigheter, förvandlades till avgudadyrkan och också till magi. Genom Herrens Gudomliga försyn blev därför denna vetenskap långsamt uttraderad. Bland det israelitiska och judiska folket gick den helt och hållet förlorad och utplånades. Gudsdyrkan hos detta folk var förvisso baserad uteslutande på motsvarigheter och förebildade på så sätt det himmelska. Men ändå visste de inte vad en enda sak av allt detta betydde, eftersom de var helt och hållet naturliga människor. Därför ville de inte och kunde inte heller förstå något om det andliga och därmed inte något av motsvarigheter.

23. Avgudadyrkan hos hedningarnas i gångna tider hade sina rötter i motsvarighetsläran. Orsaken är den, att allt

som förekommer på jorden utgör motsvarigheter, ja, inte bara träd utan också kreatur och fåglar av alla de slag, och fiskar och annat. De som i äldsta tider använde motsvarighetsläran gjorde bilder åt sig som motsvarade himmelska företeelser, och de gladdes åt dessa eftersom de betecknade sådana saker som fanns i himlen och därmed i kyrkan. Därför ställde de upp dessa både i sina tempel och i sina hem, men de var inte avsedda att tillbedjas utan fungerade som en påminnelse om det himmelska som de betecknade. Således fanns det i Egypten och på andra ställen framställningar av kalvar, oxar, ormar och dessutom pojkar, åldringar och jungfrur. Anledningen till detta var att kalvar och oxar betecknade den naturliga människans böjelser och dygder, och ormar den sinnesinriktade människans slughet, pojkar oskuld och människokärlek, och jungfrur böjelsen för det sanna och så vidare.

När motsvarighetsläran hade blivit utplånad hände följande. Eftersom de forngamla hade lämnat efter sig bilder och avgudabilder i och runt sina tempel, började de efterföljande släktena dyrka dem som om de var heliga, ja, till slut som gudomliga. [2] Liknande saker hände bland andra folkslag som till exempel med filistéernas Dagon i Asdod – se 1 Sam 5:1-12. Dagens överdel var som en människa och underdelen som en fisk. Bilden var så konstruerad eftersom människa betecknar förståndighet och fisk kunskaper, och tillsammans utgör de ett. Det är bakgrunden till att de forngamla hade sin gudedyrkan i trädgårdar och lundar i överensstämmelse med de olika sorters träd som växte där, och dessutom på berg och kullar. Det är nämligen så att trädgårdar och lundar hos dem betecknade vishet och förståndighet och varje trädsort någon aspekt av detta som till exempel att oliv är kärlekens goda, vinranka det sanna från detta goda, ceder det goda och sanna på det förnuftsmässiga planet, och berg betecknar den högsta himlen och kullar himlen under den. [3] Att

motsvarighetsläran levde kvar hos flera folkslag i österlandet ända fram till Herrens ankomst kan vi se av det faktum, att vise män från Österlandet kom till Herren efter att han hade fötts. Det var därför som en stjärna gick före dem och som de förde med sig gåvor, guld, rökelse och myrra, Matt 2:1-2, 9-11. Förklaringen är att stjärnan som gick före dem betecknade kunskaper från himlen, guld det himmelskt goda, rökelse det andligt goda och myrra det naturligt goda, och av dessa tre består all gudsdyrkan.

[4] Fast även om motsvarighetsläran i sig var helt avdöd hos det israelitiska och judiska folket, så bestod fortfarande deras gudstjänstbruk, alla deras domar och stadgar som Moses hade gett dem, och allting i Ordet uteslutande av motsvarigheter. Orsaken till detta var att de i hjärtat var avgudadyrkare och inte ens ville veta, att det i deras gudsdyrkan fanns sådant som betecknade himmelska och andliga företeelser. De ville nämligen att allt detta skulle vara heligt av sig självt och vara till för dem själva. Så om därför något himmelskt och andligt skulle ha uppenbarats för dem, skulle de inte bara ha avfärdat sådana saker utan också ha vanhelgat dem. Det var därför som himlen var så stängd för dem, ja, så stängd att de knappt visste att ett evigt liv existerade. Att det var så framgår tydligt av det faktum att de inte erkände Herren, trots att allting i den Heliga skrift profeterar om honom och förutspår hans ankomst. De avvisade honom av detta enda skäl, att han undervisade om ett himmelskt rike och inte om ett jordiskt rike, för de ville ha en Messias som skulle upphöja dem över alla andra folkslag i hela världen, och ville inte ha en Messias som skulle värna om deras eviga frälsning. Dessutom bekräftar de att Ordet inom sig inhyser många hemligheter som de kallar mystiska, men de har ingen önskan om att veta att det handlar om Herren, men de vill veta när det sägs att de handlar om guld.

24. Orsaken till att motsvarighetsläran, som ger åtkomst till Ordet dess andliga mening, efter den tiden inte blev avslöjad var, att de kristna i den ursprungliga kyrkan var så enkla i tron att motsvarighetsläran inte kunde avslöjas. Ty om den hade avslöjats, skulle den inte ha varit till någon nytta för dem och inte heller skulle den ha förståtts. Under tiden därefter drog ett mörker in över hela den kristna världen på grund av påveväldet. Och de som kommer därifrån och som har bekräftat sig i deras falskheter varken kan eller vill fatta något som är andligt, alltså vad motsvarigheterna mellan de naturliga och de andliga företeelserna i Ordet är. För då – om de hade fattat – skulle de bli övertygade om att Petrus inte betydde Petrus utan att det var Herren som var Klippan. De skulle också ha blivit övertygade om, att Ordet ända in i sina innersta delar är gudomligt, och att påvliga dekret jämförelsevis inte är någonting alls. Efter Reformationen däremot, då man började skilja mellan tro och människokärlek och dyrka Gud som tre personer – alltså tre gudar som de trodde var en – gömdes de himmelska sanningarna undan för dem. Om de skulle ha avslöjats, så skulle de ha förfalskat dem och skulle ha tillämpat dem på tron allena och inte alls på människokärleken och kärleken till Gud och på så sätt ha stängt sig ute från himlen.

25. Att Herren denna dag avslöjar den andliga meningen i Ordet beror på att det äkta sannas lära nu har uppenbarats. Det är denna lära och ingen annan som överensstämmer med Ordets andliga mening. Det är just denna mening som betecknas med att Herren skulle komma på himlens skyar med härlighet och makt, Matt 24:30. Detta kapitel handlar om tidevarvets fullbordande, vilket innebär kyrkans sista tid. Öppnandet av Ordet vad gäller dess andliga mening utlovades också i Uppenbarelseboken. Det är detta som där menas med den vita hästen och den stora

måltiden som alla var inbjudna till, Upp 19:11-18. Av samma kapitel framgår också att den andliga meningen inte än på länge skulle komma att erkännas, och detta så länge som man omfamnar lärans falskheter, särskilt vad gäller Herren, och därför inte erkänner det sanna. Detta betecknas i Uppenbarelseboken med vilddjuret och jordens kungar som skulle komma att strida mot den som satt på den vita hästen. Med vilddjuret menas påvedömet, som i Upp 17:3, med jordens kungar de reformerade som omfamnade lärans falskheter.

26. V. Från och med nu kommer den andliga meningen inte att ges till någon annan än den som tar till sig äkta sanningar från Herren

Orsaken till detta är att vi bara kan se den andliga meningen om vi får den av Herren allena, samt under förutsättning att vi tar till oss äkta sanningar från honom. För det är så, att den andliga meningen uteslutande handlar om Herren och hans rike, och hans änglar i himlen är i den meningen, eftersom det är där som hans Gudomligt sanna finns. Detta sanna kan människan begå våld mot om hon använder motsvarighetsläran och med hjälp av den vill undersöka den andliga meningen utifrån sitt eget förstånd. Ty med utgångspunkt från ett fåtal motsvarigheter som vi känner till, kan vi förvränga den andliga meningen och gå så långt som till att också bekräfta falskheter, vilket skulle vara att skända det Gudomligt sanna och därmed också himlen. Den som vill öppna denna mening från sig själv och inte från Herren, kommer därför att stänga himlen, och när den är stängd är människan utan sanning och hamnar i andligt vanvett.

[2] Ytterligare en anledning är att Herren undervisar var och en genom Ordet. När han gör det undervisar han med hjälp av de sanningar som finns hos människan, för han tillför inga nya

sanningar på något direkt sätt. Om människan därför inte är inriktad på gudomliga sanningar, eller om hon är det i mindre grad och dessutom tänker falskt, kan hon förfalska det sanna, vilket är något som vi känner till att varje kättare gör när det gäller Ordets bokstavsmening. För att inte någon ska tränga in i Ordets andliga mening och förvränga det äkta sanna, som tillhör den meningen, så har Herren ställt ut vakter, som i Ordet är det som keruberna betyder.

[3] Hur vakter har ställts ut har jag fått se förebildat på följande sätt: Jag fick se stora penningpungar, som liknade säckar, i vilka silver i stora mängder förvarades, och eftersom de var öppna uppfattade jag det som att vem som helst kunde ta av eller röva bort silvret som var placerat där. Men intill penningpungarna satt där två änglar som stod på vakt, och platsen där de hade ställts såg ut som en krubba i ett stall. I nästa rum såg jag sedesamma jungfrur i sällskap med en kysk hustru, och intill det rummet stod två små barn, och jag fick höra att man med dem inte skulle umgås på ett barnsligt utan på ett insiktsfullt sätt. Efter det dök det upp en sköka och sedan en häst som låg död.

[4] Efter att jag hade sett dessa saker fick jag veta att de förebildade Ordets bokstavsmening som innehåller den andliga meningen. De stora penningpungarna fulla med silver betecknade en stor mängd av kunskaper om det sanna. Att de var öppnade men ändå skyddades av änglar betecknade, att alla därifrån kan hämta kunskaper om det sanna men måste vara försiktiga så att de inte förfalskar den andliga meningen som uteslutande består av sanningar. Krubban i stallet, där penningpungarna låg betecknade andlig undervisning för förståndet. Krubban betecknar detta därför att en häst som äter ur den betecknar förståndet. [5] De sedesamma jungfrurna som sågs i nästa rum betecknade böjelsen

för det sanna, och den kyska hustrun förbindelsen mellan det goda och det sanna. De små barnen betecknade oskuldsfullheten som innebor i vishet. De var änglar från den tredje himlen som alltid visar sig som små barn. Skökan med den döda hästen betecknade att förfalska Ordet vilket många gör idag och därmed ser all förståelse av det sanna försvinna. Sköka betecknar förfalskandet, och den döda hästen att det inte finns någon förståelse alls av det sanna.

För den andliga och himmelska meningen är ordets bokstavsmening grundval, behållare och fäste

27. I allt som det Gudomliga har skapat finns det första, sedan ett mellanliggande och därefter ett yttersta, och det första går genom det mellanliggande till det yttersta. På så sätt finns det Gudomliga till och äger bestånd, och det yttersta utgör därmed grundvalen. Det är också så att det första finns i det mellanliggande och genom det mellanliggande i det yttersta. Därför fungerar det yttersta som behållare, och eftersom det yttersta är behållare och grundval, så är det också fästet.

28. De som är pålästa förstår att dessa tre kan kallas ändamål, orsak och verkan. De kan också kallas Vara, Tillblivande och Beståndande. Ändamålet är Vara, orsaken Tillblivande och verkan Beståndande. Detta betyder att i varje fullbordat verk finns en trefald som kallas det första, det mellanliggande och det yttersta, eller ändamål, orsak och verkan, och dessutom Vara, Tillblivande och Beståndande. När vi väl förstår detta, förstår vi också att varje Gudomligt verk i sitt yttersta är fullständigt och fullkomligt, och också att i det yttersta som är en trefald finns allt, eftersom de två föregående samtidigt är där.

29. Det är detta sammanhang som gör att talet tre i den andliga meningen av Ordet står för det som är fullbordat, fullkomligt och tillsammans. Eftersom detta tal betecknar dessa saker, så används det så ofta i Ordet när något sådant avses. Det gäller i följande exempel:

”Jesaja gick naken och barfota i tre år.” Jes 20:3

”Jehova kallade tre gånger på Samuel, och Samuel sprang tre gånger till Eli, och Eli förstod tredje gången.” 1 Sam 3:1-8

”Jonatan sade till David att han skulle gömma sig på fältet i tre dagar; att Jonathan efteråt sköt tre pilar vid sidan av stenen; och att David därefter bugade sig tre gånger inför Jonatan.”
1 Sam 20:5, 12-42

”Jesaja sträckte sig tre gånger över änkans son.” 1 Kon 17:21

”Jesaja befälde att hålla vatten över brännoffret tre gånger.”
1 Kon 18:34

”Jesus sade, att himmelriket är likt en surdeg, som en kvinna tog och blandade in i tre mått mjöl, till dess att allt kom att bli syrat.”
Matt 13:33

”Jesus sade till Petrus, att han tre gånger skulle komma att förneka honom.” Matt 26:34

”Herren sade tre gånger till Petrus: Älskar du mig?” Joh 21:15-17

”Jona var i valens buk i tre dagar och tre nätter.” Jona 2:1

”Jesus sade att de skulle bryta ner templet och att han skulle bygga upp det på tre dagar.” Matt 26:61

”Jesus bad tre gånger i Getsemane.” Matt 26:39-44

”Jesus återuppstod på den tredje dagen.” Matt 28:1

Det finns dessutom många andra ställen där talet tre nämns, och det nämns där det handlar om ett verk som är avslutat och fullkomligt, därför att det talet betecknar detta.

30. Dessa saker har tagits med här för att öka förståelsen av det som nu följer. Det som vi ska förstå på ett förståndsmässigt sätt är, att Ordets naturliga mening, som är dess bokstavsmening, är grundvalen, behållaren och fästet för dess andliga och himmelska meningar.

31. Att det finns tre nivåer av mening i Ordet framgår av det som tidigare har sagts i # 6 och # 19. Där kunde vi också höra, att den himmelska meningen är den första nivån, den andliga meningen den mellanliggande nivån, och den naturliga meningen den yttersta nivån. En förnuftig människa kan av detta dra slutsatsen, att det första av Ordet – som är det himmelska – rör sig via dess mellanliggande – som är det andliga – till det yttersta av Ordet – som är den naturliga meningen. På så sätt är Ordets yttersta det som utgör grundvalen, och vi kan dra slutsatsen att det första av Ordet – som är det himmelska – finns i dess mellanliggande – som är det andliga – och genom det i det yttersta av Ordet – som är det naturliga. Därmed finns det första av Ordet i sitt yttersta som är det naturliga. Som en följd av detta är dess yttersta, som är Ordets naturliga mening, eller bokstavsmeningen, behållaren, och eftersom den är behållaren och grundvalen, så är den också fästet.

32. Men hur detta fungerar kan inte förklaras med några få ord, eftersom det handlar om sådana hemligheter som himlens änglar är förtrogna med. Men dessa saker kommer att förklaras – så gott det går – i de verk som omnämns i förordet till Läran om Herren, nämligen följande ämnen från änglavisheten: om den Gudomliga försynen, om allmakten, allnärvaron och allvetandet, om den Gudomliga kärleken och den Gudomliga visheten, samt om livet. Med det som har sagts ovan räcker det nu med att konstatera följande: Ordet är väsentligen ett Gudomligt verk inriktat på att frälsa människosläktet, och dess yttre mening, som är den naturliga meningen och som kallas bokstavsmeningen, är grundval, behållare och fäste för de två inre meningarna.

33. Slutsatsen av allt detta är, att Ordet utan sin bokstavsmening skulle bli som ett palats utan någon grund att stå på, alltså som ett palats hängande i luften utan att stå på marken som endast skulle vara skuggan av sig självt och tyna bort. Ordet utan sin bokstavsmening skulle också vara som ett tempel i vilket det skulle finnas många heliga föremål, och i dess mitt ett kor utan tak och väggar som är det som håller allt samman. Så om de saknas eller skulle tas bort skulle dess heliga ting rövas bort av tjuvar, eller skändas av markens vilda djur och himlens fåglar och så förskingras. Utan tabernaklets yttre, som var förlåten och omhängena, skulle samma sak ske med alla heliga ting som fanns innanför – förbundsarken i den innersta delen, och i den mellanliggande delen dess gyllene ljusstake, gyllene altare med kryddor, samt bordet med skådebröden. Ja, Ordet skulle utan sin bokstavsmening vara som människokroppen utan sitt hölje som kallas huden och utan det stöd som kallas ben. Utan dessa båda skulle alla inre organ trilla isär. Eller det skulle vara som hjärtat och lungorna i bröstkorgen utan sitt hölje som kallas lungsäcken, och deras stöd som kallas revben. Det skulle också

vara som hjärnan utan sitt hölje, som kallas den hårda hjärnhinnan, och utan det gemensamma höljet, behållare och stödet som kallas skallen. Likadant skulle det vara med Ordet utan sin bokstavsmening. Det är därför som Jesaja säger, att Jehovah över allt det härliga skapar ett skyddande tak. Jes 4:5

34. Det skulle vara samma sak med himlarna där änglarna finns, om inte jorden där människorna finns skulle finnas. Människosläktet är deras grundval, behållare och fäste, och hos människorna och inom dem finns Ordet. Alla himlarna är uppdelade i två riken som kallas det himmelska riket och det andliga riket. Dessa två riken stödjer sig på det naturliga riket där människorna finns. Det är på samma sätt med Ordet, som finns hos människorna och inom dem. Att änglahimlarna är uppdelade på två riken, det himmelska och det andliga, kan man se i verket Himmel och helvete # 20 - 28

35. I Läran om Herren # 28 har det visats att profeterna i Gamla testamentet förebildade Herren med hänsyn till Ordet, och att de därigenom betecknade kyrkans lära från Ordet, och av det skälet kallades för 'människoson'. Av detta följer att de, genom de olika saker som de genomled och utstod, förebildade det våld som judarna utövade mot Ordets bokstavsmening, här från Jesaja:

"Profeten löste säcktygskläderna från sina höfter och tog av skorna från sina fötter, och gick naken och barfota i tre år." Jes 20:2, 3

Och på ett liknande sätt i Hesekiel:

"Profeten förde en rakkniv över sitt huvud och sitt skägg, och brände upp en tredjedel mitt i staden, slog en tredjedel med svärdet och

strödde en tredjedel för vinden, och knöt några få hårstrån i flikarna [på manteln] och sedan kastade dem mitt i elden och brände upp dem.” Hes 5:1-4

Eftersom profeterna förebildade Ordet och därigenom betecknade kyrkans lära från Ordet, som har tidigare nämnts, och eftersom huvud betyder vishet från Ordet, så betyder hår och skägg det yttersta av det sanna. Eftersom detta betecknade sådana saker, så var det ett tecken på stor sorg och även stor skam, att åsamka sig själv skallighet och även visa sig som skallig. Det var av den anledningen och ingen annan som profeten rakade håret på sitt huvud och sitt skägg, för att han genom detta skulle kunna förebilda den judiska kyrkans tillstånd med avseende på Ordet. Det var av den anledningen och ingen annan som fyrtyotvå pojkar slets sönder av två björnar, när de kallade Elisa för skallig, 2 Kon 2:23-24. Orsaken var, som tidigare nämnts, att profeten förebildade Ordet, och skallighet betecknade Ordet utan sin yttersta mening.

I ett kommande avsnitt, # 49, kommer vi att se, att nasirerna förebildade Herren med hänsyn till Ordet i sitt yttersta. Därför var det en stadga för dem att de skulle låta sitt hår växa och inte raka bort något av det. Begreppet nasirat betyder för övrigt hår på det hebreiska språket. Det var också stadgat för översteprästen att han inte skulle raka sitt huvud. 3 Mos 21:10 Och samma sak gällde familjefadern. 3 Mos 21:5 Det är därifrån det kommer att skallighet för dem var något mycket skamligt, vilket vi kan se av följande:

*”Skallighet på alla huvuden och varje skägg är rakat.” Jes 15:2;
Jer 48:37*

”Skam över alla ansikten, och skallighet på alla huvuden.” Hes 7:18

”Varje huvud är rakat och varje skuldra rakad.” Hes 29:18

*”Jag skall klä allas höfter med säcktyg och göra varje huvud skalligt.”
Amos 8:10*

*”Se till att göra dig skallig och skär av ditt hår för dina nöjens söner.
Öka din skallighet, ty de har rört sig bort från dig.” Mika 1:16*

Att göra sig skallig och skära av sitt hår betecknar att förfalska sanningarna i Ordets yttersta delar, och efter att Ordet har förfalskats, vilket judarna gjorde, så är hela Ordet förstört. Det är för att Ordets yttersta delar är dess stödjepunkt och stöd. Ja, vartenda ord fungerar som stödjepunkt och stöd för dess himmelska och andliga sanningar. Eftersom hår betecknar det sanna i det yttersta, så händer det i den andliga världen, att de som har föraktat Ordet och förfalskat dess bokstavsmening framstår som skalliga, medan de som har känt vördnad och kärlek inför Ordet syns med vackert hår. Längre fram i # 49 finns mer om detta.

36. Ordet i den yttersta eller naturliga meningen, som är dess bokstavsmening, betecknas också av det heliga Jerusalems murar, gjorda av jaspis, och av murens grundvalar som var ädelstenar, och även av portarna som var pärlor. Se Upp 21:18-21 Det är nämligen så, att Jerusalem betecknar kyrkan med hänsyn till läran. Men mer kommer att sägas om detta i kommande avsnitt. Av de saker som här har tagits med kan vi konstatera, att Ordets bokstavsmening, som är den naturliga meningen, är grundvalen, behållaren och fästet för de två inre meningarna som är den andliga meningen och den himmelska meningen.